

31 Μαΐου 2018

Η Ίμβρος φωτίζει και παρηγορεί. Προσεύχεται, ανέχεται και περιμένει.

/ [Πεμπτούσία](#)

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ

**Μητροπολίτου Ίμβρου και Τενέδου Κυρίλλου, κατά τα Θυρανοίξια του
Ι.Ναού των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης του εν Ίμβρω Λαυριωτικού
Μετοχίου
15 Μαΐου 2018**

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Σήμερα η ταπεινή μας Επαρχία χαίρει χαρά μεγάλη, και η δική μου καρδιά, όπως και οι καρδιές όλων των Ιμβρίων, σκιρτούν από αγαλλίαση. Γιατί με την παρουσία Σας, η Ίμβρος μας γίνεται πιο όμορφη. Μας δίδετε δύναμη, υπομονή και ελπίδα ζωής.

Όταν προ εξαετίας, και συγκεκριμένα στις 21 Μαΐου του έτους 2012, εδώ στα ειρείπια του Μετοχίου του Αγίου Κωνσταντίνου τελέσαμε την υπαίθρια Θεία Λειτουργία, η προσδοκία όλων μας ήταν η σημερινή ημέρα. Να μας αξιώσει, δηλαδή, ο Κύριος να ξαναχτίσουμε το Μετόχι της Λαύρας.

Ο χώρος αυτός του Λαυριωτικού Μετοχίου του Αγίου Όρους, το Μεγάλο Μοναστήρι της Ιμβρου, όπως λεγόταν, ταυτίζεται με το ιερό των Μεγάλων θεών των Ιμβρίων.

Υπάρχουν Ιμβριακές επιγραφές, όπου γίνεται αναφορά στη λατρεία των Μεγάλων θεών, και, επειδή οι περισσότερες από αυτές βρέθηκαν στη περιοχή του Ροξάδου και ακριβέστερα γύρω από το Μετόχι του Αγίου Κωνσταντίνου, η συγκεκριμένη θέση ταυτίστηκε από τους μελετητές με το χώρο της λατρείας των αρχαίων αυτών θεοτήτων των προγόνων μας Ιμβρίων.(Ηλία Ανδρέου ,Η Ίμβρος σελ. 360)

Ο ευρύτερος χώρος του Ιερού των Μεγάλων Θεών, φαίνεται να οριοθετείται από τρία εξωκλήσια. Του Αγίου Κωνσταντίνου, των Αγίων αποστόλων -που κατά την ανακαίνισή του, Παναγιώτατε, το αφιερώσαμε στον προστάτη σας Απόστολο Βαρθολομαίο- και του Αγίου Αθανασίου, στα οποία είχαν εντοιχιστεί μερικές Ιμβριακές επιγραφές του αρχαίου ιερού.

Τη μυστηριακή αυτή λατρεία των Μεγάλων θεών, που ενστερνίστηκαν οι Αθηναίοι κληρούχοι, τη διαδέχθηκε στον ίδιο χώρο η λατρεία των Αγίων Κωνσταντίνου και

Ελένης, οι οποίοι ανέδειξαν τον Χριστιανισμό σε επίσημη θρησκεία του κράτους.

Στην ίδια ακριβώς θέση, εδώ, όπου οι αρχαίοι Ίμβριοι λάτρευαν τους Μεγάλους Θεούς, οι χριστιανοί κάτοικοι της Ίμβρου έρχονταν επί σειρά αιώνων στο Μεγάλο Μοναστήρι των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης, για να προσκυνήσουν δύο από τους σημαντικότερους Αγίους των.

Το μετόχι αυτό της Μεγίστης Λαύρας του Αγίου Όρους, του οποίου η ίδρυση, κατά τους μελετητές, τοποθετείται προ του 14ου αιώνας, λειτουργούσε μέχρι και τη δεκαετία του 40.

Δυστυχώς, λέγει ο αείμνηστος πατριώτης μας, καθηγητής Νίκος Ανδριώτης, το Μετόχι αυτό, καύχημα και προσκύνημα όλης της Ίμβρου, είχε την κακή τύχη να καταδαφιστεί στις ημέρες μας από τις αρχές τούνησιού, να υλοτομηθεί το περίφημο, το μοναδικό, το θαυμάσιο και καταστόλιστο από πανύψηλα δένδρα άλσος του και να μοιραστεί η κτηματική του περιουσία σε εποίκους από τα ενδότερα της Μικράς Ασίας. Έτσι, η περιουσία του Μετοχίου δημεύθηκε, το Καθολικό του κατεδαφίστηκε και οι ιερές εικόνες του μεταφέρθηκαν «άχρι καιρού» στον Ιερό Ναό της Κοιμήσεως της Θεοτόκου του χωρίου των Αγίων Θεοδώρων, αναμένοντας εκείσιωπηλά την επιστροφή τους στο φυσικό τους χώρο.

Έκτοτε, η περιοχή εγκαταλείφθηκε και μόνο το τμήμα του στάβλου διασώθηκε, καθώς συνεχίστηκε, πιθανότατα, η χρήση του από τους νεώτερους ιδιοκτήτες του.

Η ακριβής οργάνωση του χώρου είχε διασωθεί στη μνήμη κάποιας σεβάσμιας Ίμβριώτισσας, της μακαριστής Παρασκευής Σγουρομάλλη, η οποία κατά τη νεανική της ηλικία συνόδευε τακτικά τον πατέρα της στίξεπισκέψεις του για επίβλεψη εργασιών στη Μονή και είχε διατηρήσει έντονη την ανάμνηση του μοναστηριακού συγκροτήματος.

Στο Μετόχι του Αγίου Κωνσταντίνου, εκτός από το Καθολικό, που βρισκόταν στο κέντρο του συγκροτήματος, σύμφωνα με τη μαρτυρία της ίδιας ευλαβούς Ίμβριώτισσας, περιλαμβάνονταν κελλιά, μαγειρεία, φούρνοι, τραπεζαρίες, αποθήκες, εργαστήρια, στάβλοι και δωμάτια διαμονής των εργατών που απασχολούνταν, σε μόνιμη ή εποχιακή βάση, στα κοπάδια και στα εκτεταμένα αγροκτήματά της Μονής.

Χαρακτηριστικό της σπουδαιότητας του Μονατηριού ήταν ο μεγάλος αριθμός των εργατών - παραγίων που απασχολούνταν στα πολλά κτήματά του. Τα υφιστάμενα, μάλιστα, ευμεγέθη κατάλοιπα των στάβλων και του αλωνιού επιβεβαιώνουν τον πλούτο και την ευμάρεια του Μετοχίου, ενώ οι κήποι, οι ελαιώνες, το απέραντο δάσος και τα χωράφια επαληθεύουν την ευρωστία του και αιτιολογούν την ύπαρξη

χώρων φιλοξενίας, που ήταν απαραίτητοι για τη μόνιμη ή εποχιακή στέγαση του πολυάριθμου προσωπικού.

Αλλά, πέραν τούτων, το Μετόχι αυτό της Λαύρας τροφοδοτούσε το Άγιο Όρος με Ιμβρίους μοναχούς, οι οποίοι στο περιβόλι της Παναγίας μας τίμησαν και δόξασαν τη γενέτειρά τους Ίμβρο. Προσωπικά ενθυμούμαι τον τελευταίο Ίμβριο Αγιορείτη μοναχό, τον μακαριστό Ακάκιο, και τους δύο άλλους αειμνήστους Ιμβρίους Λαυριώτες, τον Φίλιππο, Ηγούμενο της Μεγίστης Λαύρας, και τον Ναθαναήλ, μετέπειτα Μητροπολίτη Κώου, ο οποίος, όπως μας πληροφορούν τα πνευματικά του τέκνα, στα 59 του χρόνια, όταν βρισκόταν στο κρεβάτι του πόνου, πάσχων από τη φοβερή, επώδυνη και επάρατη νόσο, έλεγε με πόνο ψυχής και νοσταλγία: «Θεέ μου, Θεέ μου, δεν με αξίωσες να ξαναπάω στην Ίμβρο, να πατήσω τα χώματα του χωριού μου!».

Εμείς, δόξα τω Θεώ, Παναγιώτατε, βρισκόμαστε στην Ίμβρο μας «στο νησί της καρδιάς μας, των καημών μας, των πατέρων μας, της ατελείωτης νοσταλγίας μας» όπως χαρακτηριστικά λέτε και Σείς. Και χαιρόμαστε την Ίμβρο μας και αγαπάμε την Ίμβρο μας, όχι βέβαια τόσο για τις ομορφιές της, όσο για αυτά που μας συνδέουν με αυτήν. Εδώ γεννηθήκαμε, εδώ μεγαλώσαμε και εδώ έχουμε τις ρίζες μας και, όσες περιπέτειες κι αν πέραση Πατρίδα μας, θα είναι πάντοτε όμορφη για μας τους Ιμβρίους.

Ο Ναός του Αγίου Κωνσταντίνου, εντός του οποίου έχουμε σήμερα την ευλογία να εκκλησιαζόμαστε, βρίσκεται πράγματι στην ίδια θέση, έχει τον ίδιο προσανατολισμό και τις ίδιες διαστάσεις με τον αρχικό. Καταβλήθηκε προσπάθεια να διατηρηθούν στη θέση τους τόσο τα υπολείμματα του κεντρικού δαπέδου όσο και τμήματα του ιερού. Και με τη βοήθεια των ειδικών, αυτό επετεύχθη.

Αλλά, στην παρούσα συγκυρία, το σημαντικό δεν ήταν η διατήρηση των τεκμηρίων της αναστήλωσης του κτηρίου, αλλά η απόδοση σε λατρευτική χρήση ενός σχεδόν εξαφανισμένου μνημείου.

Το Μετόχι αυτό, πέρα από τη λατρευτική του διάσταση, εκφράζει και εμπεριέχει και ένα ιδιαίτερο συμβολισμό. Επιβεβαιώνει τις ελπίδες και την πίστη του Ιμβρίου, που επιμένει να ζει στον τόπο του. Να ζει με καρτερία, με αξιοπρέπεια και να αναμένει, χωρίς να χάνει το θάρρος και την ελπίδα του προς το Θεό. Και όταν οι ιστορικές συνθήκες το επιτρέπουν και οι καιροί είναι μενετοί, να αντλεί μέσα από τα χαλάσματα της συλλογικής μνήμης το σπόρο της αναγέννησης και να μετατρέπει το ερείπιο σε αίνο και ευχαριστία προς τον Ύψιστο.

«Η Ίμβρος είναι ο τόπος που ο ουρανός ποτέ δεν ξεχνά», όπως εύστοχα και ευδιάκριτα παρατήρησε αδελφός Αρχιερέυς όταν πρωτοεπισκέφθηκε το νησί μας. Και όντως, εμείς εδώ το αισθανόμαστε και το ζούμε καθημερινά, ότι μπορεί οι άνθρωποι να μας ξεχνούν, όμως ο ουρανός πάντα μας έχει στη σκέψη του. Ο Ναός αυτός των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης είναι μια απόδειξη, μια από τις πολλές ότι η πρόνοια του Θεού δεν μάς έχει ξεχάσει. Με τη δική Του βοήθεια ο Ναός αυτός σχεδόν ολοκληρώθηκε. Οι βασικές προϋποθέσεις για μια αξιοπρεπή λατρευτική παρουσία στο χώρο αυτό, όπως η ασφαλής πρόσβαση και η παροχή ύδατος, έχουν εξασφαλισθεί. Το ύδωρ, δόξα τω Θεώ, ρέει άφθονο. Εναπομένει η διαμόρφωση, η περίφραξη και η δενδροφύτευση του περιβάλλοντος χώρου. Πιστεύω, όμως, ότι, μέχρι την επόμενη φορά που θα μας επισκεφθεί ο Πατριάρχης μας, θα βρεθεί κάποιος ακόμη ευλαβής χορηγός, να συμβάλει στην αποπεράτωση του όλου έργου.

Παναγιώτατε,

Την 5η Σεπτεμβρίου του παρελθόντος έτους 2017, ημέρα κατά την οποία, ελέω και χάριτι Θεού, συμπλήρωσα δέκα και πέντε έτη στον Αρχιερατικό Θρόνο της Ιεράς Μητροπόλεως Ίμβρου και Τενέδου, μαζί με τους ευλαβείς ιερείς της Επαρχίας μου θέσαμε τον θεμέλιο λίθο του ιερού και ιστορικού τούτου Λαυριωτικού Μετοχίου.

Σήμερα και πάλι, αφού ολοκληρώθηκε, ελέω Θεού, το εγχείρημα αυτό, αισθανόμεθα όλοι υπερήφανοι, διότι εκεί όπου πριν από λίγο καιρό υπήρχαν

ξεχασμένα ερείπια, σήμερα ξεπροβάλλει στη θέση τους αυτός ο αναγεννημένος Ναός του πάλαι ποτέ ιστορικού Λαυριωτικού Μετοχίου, του μεγαλύτερου και πλουσιότερου μοναστικού συγκροτήματος της Ίμβρου.

Το έργο αυτό, όπως και πάρα πολλά άλλα που γίνονται, όχι μόνο στη μικρή μας πατρίδα, αλλά και σε όλη την επικράτεια του Οικουμενικού Θρόνου, ίσως να έμενε στη σφαίρα των ευγενών πόθων, αν δεν υπήρχε η εμπνευσμένη και διορατική καθοδήγησή του Οικουμενικού μας Πατριάρχου.

Γι' αυτό αισθάνομαι την ανάγκη να σας ευχαριστήσω τούτη την ώρα με όλη μου την καρδιά. Σήμερα το «άχρι καιρού» έληξε, οι πόρτες της Εκκλησίας του Αγίου Κωνσταντίνου του Λαυριωτικού Μετοχίου του Αγίου Όρους άνοιξαν, οι κανδήλες άναψαν, οι πολυέλαιοι σείστηκαν, οι ιερές εικόνες, έστω και εν αντιγράφω, για λόγους ασφαλείας, έλαβαν τη φυσική τους θέση, οι καμπάνες χτύπησαν και το «Χριστός Ανέστη» ακούστηκε και πάλι.

Δοξάζω τον Πανάγαθο Θεό για τις πολλές Του δωρεές και ευεργεσίες. Τον ευχαριστώ για τη σπάνια αυτή ευλογία που επιφύλαξε στην ελαχιστότητά μου, να ανεγείρω εκ τέφρας ένα ακόμη ιερό Ναό στη θεόσωστη Επαρχία μου. Όλα δεξιά μου τα έφερε ο Πανάγαθος Θεός.

Δράττομαι, μάλιστα, της ευκαιρίας, Παναγιώτατε, να ευχαριστήσω και τις κυβερνητικές Αρχές, για όλες τις διευκολύνσεις που μας έκαναν, και ιδίως τον Δήμαρχο της νήσου κ. Ünal Çetin, για την έκδοση της σχετικής άδειας προς ανοικοδόμηση του Ιερού τούτου Ναού.

Ευχαριστώ, ακόμη, και τους αναλαβόντες και εκτελέσαντες το όλον έργο μηχανικούς και εργολάβους, με επικεφαλής τον Αρχιτέκτονα Μηχανικό κ. Γιάννη Γιαννάκη.

Το περασμένο μήνα, και συγκεκριμένα στις 16 Απριλίου, καθ' οδόν προς την Πόλη, όπου ερχόμουν για να παραστώ στη σύναξη των ιερέων, σταμάτησα για μία μεσημεριανή ανάπαυλα σε ένα εστιατόριο της Καλλιπόλεως. Μετά από μένα βλέπω να έρχονται για φαγητό κάποιος κύριος, συνοδευόμενος προφανώς από τη σύζυγό του, και το παράλυτο παιδί τους, το οποίο έφερναν καθήμενο σε ένα καροτσάκι. Ρώτησα το σερβιτόρο αν θα μπορούσα εγώ να τους προσφέρω το γεύμα και το δέχτηκαν. Όταν έφευγα, μου έδωσαν μια ευχή: «Allah razi olsun», «Ο Θεός να σας ανταποδώσει». Κάθισα στο αυτοκίνητο, για να συνεχίσω το δρόμο μου και βλέπω στο κινητό ένα μήνυμα. μου είχε τηλεφωνήσει ο άγιος Μιλήτου, για να μου ανακοινώσει ότι ο Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Βατοπαιδίου κ. Εφραίμ μου στέλνει ένα σεβαστό ποσό για το μετόχι της Λαύρας. Τον ευχαριστώ θερμότατα.

Αυτό το γεγονός δεν το βλέπω απλώς σαν ένα θαύμα, αλλά σαν μια ευλογία, σαν μια ανταπόδοση του Θεού στο μετόχι του Αγίου Κωνσταντίνου.

Πόσες και πόσες προσευχές δεν ακούστηκαν σ' αυτό εδώ το Μοναστήρι! Πόσα και πόσα δάκρυα δεν έβρεξαν τις πλάκες που πατούμε αυτή τη στιγμή! Τίποτε όμως δεν χάνεται. Και ένα ποτήρι κρύο νερό που θα προσφέρουμε σε ένα διψασμένο και αυτό δεν χάνεται. Ο Θεός όλα τα βλέπει, όλα τα ακούει, όλα τα γράφει, όλα τα ανταποδίδει.

«Σας συγχαίρω», μου έγραψε ο άγιος Τορόντο κ. Σωτήριος από το μακρινό Καναδά, «διότι θέσατε τον θεμέλιο λίθο του Ιερού Ναού των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης του Λαυριωτικού Μετοχίου. Δεν ζητείτε βοήθεια, αλλά είμαι βέβαιος ότι την χρειάζεσθε. Σας εσωκλείω μία επιταγή». Τον ευχαριστώ θερμότατα.

Ευχαριστώ, επίσης, τον άγιο Νέας Ιερσής κ. Ευάγγελο, τον άγιο Νέας Κρήνης και Καλαμαράς κ. Ιουστίνο, τον άγιο Αλικαρνασού κ.Αδριανό, τον Ηγούμενο της Ιεράς Μονής Ξενοφώντος Αγίου Όρους κ. Αλέξιο, τον π. Σταύρο Λιγδά, τον κ ,Βασίλειο Ζαφείρη ,εκ Αηνου,την κ. Μαρία Μούτσου συμβαλούσαν εις μνήμην του πατρός της Παρασκευά,την κ. Παρασκευή Χαίμαντού την οικογένειακ.κ.κ. Βασιλείου και Ελένης Σκουτάκη, τον κ. Αναστάσιο Φουρτούνα, το κ. Ιωακείμ Καμπουρόπουλο για την προσφορά του εις μνήμην των συγγενών του Χρήστου και Ελένης Κουτσομάλλη, τη κ. Βασιλική Καμπουροπούλου, την κ. Παναγιώτα Ψαρού, την κ. Μυρσίνα Χιώτου, τον κ. Γιάννη Μαρίνο του Βασιλείου,και τον κ. Νικόλαο Κανάκη, ο οποίος ανέλαβε να ανάπτει τις κανδήλες κάθε Σάββατο.

Παναγιώτατε,

Αυτά είχα να σας πω σήμερα. Και μετά από τα παραπάνω ολίγα έχω να καταθέσω μια θερμή παράκληση. Τώρα που σχεδόν τελείωσα και αυτό το έργο, αυτή την παράκληση μου, αυτό το αίτημά μου τα χάραξα πάνω στην Αγία Τράπεζα, κάτω ακριβώς από το κατασάρκίό της. Γιατί δεν ζητώ να εγγραφεί το όνομά μου στις δέλτους της ιστορίας, αλλά να συμπεριληφθεί στη Βίβλο της ζωής.

«Μνήσθητι Κύριε», έγραψα, «Βαρθολομαίου Πατριάρχου και Κυρίλλου Αρχιερέως των Ιμβρίων».

Αυτή είναι η παράκλησή μου, Παναγιώτατε. Υψώσατε, Σας παρακαλώ, τα άγια

Πατριαρχικά σας χέρια και ευλογήσατέ μας. Και δεηθείτε στον Μέγα Αρχιεπίσκοπο, που κρατά στην παναγία δεξιά Του τα σύμπαντα, να μας θυμάται. Να θυμάται πρώτα Εσάς, τον Οικουμενικό μας Πατριάρχη, τον πρώτο της Ορθοδοξίας, τον Ύπατο του Γένους μας, Βαρθολομαίο τον Ίμβριο, να θυμάται την ελαχιστότητά μου ως ταπεινό Ποιμενάρχη του νησιούμας, να θυμάται την Ίμβρο μας και τα παιδιά της. Τα εδώ και τα ξενιτεμένα στα πέρατα 19/5/2018 του κόσμου. Να μας θυμάται όλους, διά πρεσβειών των Αγίων θεοστέπτων Βασιλέων και ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης.

Τέλος, το λόγο θέλω να στρέψω και με ιδιαίτερη χαρά να καλωσορίσω ένα ξεχωριστό επισκέπτη της Ίμβρου, τον εξοχώτατο κ. Κυριάκο Μητσοτάκη, πρόεδρο του Κόμματος «Νέα Δημοκρατία» μαζί με την τιμία συνοδεία του.

Κύριε πρόεδρε ήλθατε σε ένα νησί που δεν είναι ξένο προς την ιδιαίτερή σας πατρίδα την Κρήτη. Η Νίμπρος των Σφακίων στα Χανιά, θυμίζει τους ξεχωριστούς δεσμούς της Μεγαλονήσου με την Ίμβρο.

Γιαυτό και σας παρακαλώ να αισθάνεσθε τον τόπο τούτο ιδιαίτερα οικείο.

Εξοχώτατε και αγαπητέ μας κ. Πρόεδρε,

Με πολλή χαρά και συγκίνηση σας καλωσορίζω στην ταπεινή μου Μητρόπολη Ίμβρου και Τενέδου.

Ήλθατε σήμερα εδώ, για να ειπωθούμε πρόσωπο προς πρόσωπο.

Ήλθατε για να χαρείτε την Ίμβρο, που είναι πάντοτε ωραία.

Προσπαθήστε κ. Πρόεδρε να ακούσετε τις μυστικές φωνές της Ίμβρου και θα δείτε ότι θα συγκινηθείτε και θα συγκινήσετε και αυτούς προς τους οποίους θα πορευθείτε.

Εδώ στην Ίμβρο κάθε πέτρα, κάθε γωνιά, κάθε εκκλησάκι έχει να σας διηγηθεί και μία ιστορία. Μια ιστορία ενός λαού, ο οποίος δεν γονάτισε μπροστά στις μπόρες και τις τρικυμίες της ζωής, αλλά όπου πήγε, ότι κιάν έκανε, προόδευσε και μεγαλούργησε.

Και όταν μας επισκέπτεσθε, κ. Πρόεδρε, και εσείς και η συνοδεία σας, και ο κ. πρέσβυς αλλά και άλλοι ξενιτεμένοι αδελφοί μας, να ξέρετε πως ξαναζωντανεύει η Ίμβρος, κι εμείς οι γέροι γινόμαστε πιο νέοι, γιατί με τη παρουσία σας, και μόνο με την παρουσίας σας, μας προσφέρετε λίγο από το αθάνατο κρασί της ελπίδας. Της ελπίδας ότι η Ίμβρος αντέχει και ότι η καρδιά της Ίμβρου δεν έπαυσε να χτυπά, αλλά θα χτυπά, θα χτυπά, και θα περιμένει όλους εσάς να την επισκέπτεσθε

πιο τακτικά.

Εξοχώτατε κ. Πρόεδρε,

Χίλια καλώς μας ήλθατε σας λέμε απ'τη καρδιά μας,
όλοι εμείς οι Ίμβριοι μαζί και τα παιδιά μας.

Σας ευχαριστώ με όλη μου την καρδιά, γιατί δεν μας ξεχάσατε. Κι αν είχα χίλιες καρδιές, θα σας ευχαριστούσα με όλες μου τις καρδιές. Δεν έχω χίλιες καρδιές, μια καρδιά έχω, μια καρδιά μου έδωσε ο Θεός και μ αυτή τη μια καρδιά σας ευχαριστώ χίλιες φορές και σας παρακαλώ να μη μας ξεχνάτε.

Αγαπητοί μου αδελφοί,

Ο τόπος που παττείτε είναι αγιασμένος.

Με ιδρώτα και δάκρυα πολλά είν'όλος ποτισμένος

Σας ευχαριστώ όλους και σας καλωσορίζω όλους στην Ίμβρο μας, η οποία μένει σιωπηλή. Δεν ενοχλεί, δεν τιμωρεί, δεν εκδικείται για τα παθήματά της. Μόνο φωτίζει και παρηγορεί. Προσεύχεται, ανέχεται και περιμένει.